

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΜΑΣΤΡΟ - ΚΟΡΝΙΛΛΗ

Του ΑΛΦΟΝΣ ΔΩΔΕ

‘Ο Μαρίνης, ο γέρω αιδής, που έρχεται κάποτε και μās βλέπει, μου διηγήθηκε προχθές την έξης συζητητική ιστορία, που ήα σās την διηγηθώ, κ’ έγω, όπως μου την είπε :

— ‘Ο τόπος μας, άφεντικό, δέν ήταν πάντοτε έτσι φτωχός. Άλλη φορά όλοι ήμασταν μιλωνάδες έδω πέρα και από δέκα μίλια γύρω μās φέρναν άλεσμα. ‘Ολογύφο στο χωριό κάθε ήρωμα, είχε και ένα μύλο από λίανο. Δεξιά, ξεροβά έβλεπες φτεροδγες να γυρονούν και γαϊδουράκια φορτωμένα με σακκιά, κ’ όλη την εβδομάδα ήταν μιά χαρά ν’ άκους τον κρότο τών άνεμομύλων που γυρονοσαν...

Την Κυριακή πηγαίναμε όλοι μας στους μύλους. Οί μιλωνάδες ζερνοούσαν κρασί μοσάτο. Ευλόγημένη εποχή ! ‘Η μιλωνοδδες ήσαν όμορφες σάν βασιλοπούδες με τη διαντελένια τραχηλιά τους και τó μαλαματένιο σταυρό στο στήθος τους. Έγω πηγαίνα με τη φλογέρα και χόρευαν ως τη νύχτα. Αύτοι οί μύλοι ήσαν ή χαρά και ή ευτυχία του τόπου μας.

Μά για τή δυστυχία μας, κάτι πλούσιοι ήλθαν κ’ έξαναν ένα μύλο με άτιμό και μηχανές. Σιγά—σιγά, οί χωριανοί, άρχισαν να στέλνουν σ’ αυτόν τ’ άλεσιμά τους και οί φτωχοί μας μύλοι έμεινον χωρίς δουλειά. Στην άρχή πάλαψαν παλληκαρίσια, μά ό κ’ άπνος ένιχνσε και όλοι ένας—ένας, έκλεισαν. Πάνε πειά τά φορτωμένα γαϊδουράκια, πάνε τά γλέντια κάθε Κυριακής... ‘Π όμορφες μιλωνοδδες πούλησαν τους μαλαματένιους των σταυρούς... Πάνε οί χοροί. Στά χαμένα φρουδσε τó μαϊστράλι, ή φτεροδγες δέν κουνιόντανε... Στά ύστερα, μιά μέρα, οί χωριανοί, έρριξαν όλους τους μύλους κάτω και στον τόπο τους, έφύτρευσαν άμπέλια και έλιές. Μά μέσα σ’ αυτό τó ρήμαγμα, ένας μύλος μονάχα δέν παράδωσε τά άρματα και γυρονοσεν όλοένα. ‘Ο μύλος του Μαστρο—Κορνίλλη !

‘Ο Μαστρο—Κορνίλλης ήτανε ένας γέρω μιλωνάς, από πάλπο προς πάππου, που είχαν έξηνητα χρόνια μέσ’ σ’ άλευρι. ‘Από τότε που χρίστηζεν ό καινούργιος μύλος, ό Μαστρο—Κορνίλλης έγεννε σάν τρελλός. ‘Οχτώ μέρες έτοχε από χωριό, σέ χωριό :

— Μην πάτ’ εκεί κάτω, φώναζεν’ αυτό αλέθουν τó σιτάρι με τόν καιτό, πούνε διαβόλου συνεργεία, μά έγω δουλεύω με τó μαϊστρο και την τραμουντάνα, πούνε τού Θεού άνατηνού !...

Κι’ έλεγε κ’ άλλα επαινώντας τόν άνεμομύλο του, μά κανείς δέν τ’ άκουε.

Τότε λοιπόν, από την λίζα του και ό γέρος, κλείσθηκε μέσ’ τó μύλο του, και ζούσε κατάμονος σάν τó άργίμι. Δέν ήθέλησε νά κρατήσει μαζί του, ούδέ την έγγόνη του την Ζωή, ένα κοριτσιόδεκαπέντε χρόνων, που άφου πέθαναν οί γονείς του, μονάχα αυτόν είχε στον κόσμο.

‘Η μικρή ξενοδούλευε, για νά βγάξη τó ψωμί της’ πότε έθέρριζε, πότε έμάζευε έλιές. ‘Ο γέρος κάποτε πηγαίνε τέσσαρα μίλια περός, με την κάρη του ήλιου, για νά την ιδή που δούλευε, και όταν βρισχονταν σιμά της, τόν πιάνανε τά δάκρυα...

Είς τó χωριό λέγανε πως ό γέρω—Μιλωνάς, από φιλαργυρία έδιωξε την έγγόνη του και πως ήτανε ντροπή, ν’ άφισή την μικρή του, και ζούσε κατάμονος σάν τó άργίμι. Δέν ήθελε νά καταφρονίες. Δέν μοροούσαν νά τó νοιώσουν πως ένας άνθρωπος, σάν τόν Μαστρο—Κορνίλλη, με υπόληψη, και με τóση άξιοπρέπεια που είχε, έβγαίνε τώρα στους δρόμους σάν γύφτος, ξεπόλητος, με τρούπο σκούφο, με κουρελαμένο πανοφόρι... Την Κυριακή που τόν βλέπαμε νά έρχεται στην λειτουργία, έμεις οί γέροι ντεπόμαστε για λογαριασμό του’ και ό Κορνίλλης τó καταλάβαινε και δέν τολμούσε νάρθη πειά με μās. Στεκότανε μπροστά στην πόρτα του ναού με τούς φτωχούς.

‘Ενα πράγμα μονάχα, δέν νοιώθαμε. Είς τó χωριό κανέναν δέν τού πήγαίνε πλέον άλεσμα, μά ή φτεροδγες τού μύλου του, γυρονοσαν, σάν πρώτα, κάθε ήμέρα... Τό βράδυ οί χωριανοί μας, τόν συναντούσανε στο δρόμο, με τόν γάιδαρό του φορτωμένο σακκιά άλευρι.

— ‘Όρα καλή, Μαστρο—Κορνίλλη, τούλεγαν. Δουλεύει πάντα καλά, ό μύλος :

— Δουλεύει, παιδιά μου, έλεγεν ό

γέρος, δυνατά. Δόξα σοι ό Θεός, δέν μās λείπει ή δουλειά...

Και άν τόν έρωτούσαν «που έφρισε τóση δουλειά ;» έβαζε τó δακτυλό του εις τó στόμα και έλεγε με σοβαρότητα :

— Σσσς ! Ταμποδιά !... Δουλεύω γι’ άλλα μέρη...

Δέξη άλλη δέν τού έπεργαν από τó στόμα του.Κανείς δέν έμπαίνε μέσα στο μύλο. Ούτε την έγγόνη τού άφρισε ποτέ νά μη...

‘Όταν έπερονοσαν από μπρός, έβλεπαν την θύρα του κλειστή, τις φτεροδγες νά γερνούν, τó γάιδαρο νά βόσκη στο πράσινο χορτάρι, κ’ ένα λιγνό γάτο που λιάζονταν στην άκρη τού παραυριού.

‘Όλα αυτά έβραζαν σέ ύποψίες τόν κόσμο.

‘Ο καθένας έλεγεν ότι ήθελε για τó χροφό τού Μαστρο—Κορνίλλη, μά όλοι φανταζόντουσαν πως μέσα στο μύλο βρισχόντανε πειό πολλά σακκιά τάλληρα παρά σακκιά άλευρι.

Στά ύστερα όμως όλα έφανερώθηκαν. Και νά πως ! ‘Εγω που έπαιξα την φλογέρα μου και χόρευαν ή νγές και τά παλληκαρία, μά μέσα έδρα πως ό μεγαλειέρος μου γυιός και ή μικρή Ζωή, άγαπηθίανά. Δέν μου καχοράνιχε, γιατί τó όνομα τού Κορνίλλη, είχε πάντα, την υπόληψη του κ’ έκεινη ή περδικούλα ή Ζωή, θά στόλιζε τó φτωχικό μου. Μά επειδή οί δυό έρωτευμένοι, όλο και έφρισκαν καιρό για ν’ ανταμώνονται, για νά προλάβω κάνα κακό, θέλησα νά τελειώσω μιά ώρα άρχίτερα τó συνοικείο, και πήγα εις τó μύλο, νά πώ δυό λόγια εις τόν γέρω... ‘Αχ ! ό γεροστρίγγλος !... Ν’ έβλεπες πως με δέχτηκε ! Ούτε την πόρτα του δέν θέλησε ν’ άνοιξη. ‘Εκανα κ’ έγω, την προσεινιά μου, μέσα από την κλειδαρότρουπα.

‘Ο γέρος δέν μ’ άφρισε νά τελειώσω. Μου φώναζε θυμωμένος νά ξαναγυρισώ στη φλογέρα μου και άν βιάζομαι νά παντρέψω τόν γιό μου, νά πάω νά γυρέψω κανένα κοριτσιό από τόν άλλο μύλο, τόν μύλο τού καινού. Καταβαίνεις πως τó αίμα άνέβαινε στο κεφάλι μου άκούοντας αυτά τά λόγια, μά κρατήθηκα’ άφισα τόν ξεκοιτασμένο εις τόν μύλο και πήγα και είπα—στά παιδιά, πως τó συμπέθερό, δέν γίνεται. Δέν τó πιστεύαν τά καιμένα.Μου ζήτησαν για χάρη νά τ’ άφισω ν’ άνέβουν στο μύλο, για νά μιλήσουν τού καινού. Δέν βστάξή ή καρδιά μου νά πώ ότι και τó άγαπημένο ζευγάρι κίνησε για τó μύλο. ‘Εφίσησαν άκριβώς, την ώρα που ό Μαστρο—Κορνίλλης έλειπε. ‘Η πόρτα ήταν διπλοκλειδωμένη’ μά ό γέρος φεύγοντας άφησ’ άπ’ όσω την σκάλα ό νγός και ή νηά βόηξαν την ειςκαρία νά μπουν άπ’ τó παραθύρο νά ιδούν τί είχε μέσα, αυτός ό μύλος, ό περιφιμωτός.

Παράξενο πράγμα ! ‘Ο μύλος ήταν άδειος... Ούτε σακκί, ούτε στυρί σιτάρι, πουνεά άλευρι, ούτε στους τούχους, ούτε άπάνο στις άράχτες. Δέν ήταν άνοιχτά τó μύλο. ‘Εφίσησαν άκριβώς, την ώρα που ό Μαστρο—Κορνίλλης έλειπε. ‘Η πόρτα ήταν διπλοκλειδωμένη’ μά ό γέρος φεύγοντας άφησ’ άπ’ όσω την σκάλα ό νγός και ή νηά βόηξαν την ειςκαρία νά μπουν άπ’ τó παραθύρο νά ιδούν τί είχε μέσα, αυτός ό μύλος, ό περιφιμωτός.

Παράξενο πράγμα ! ‘Ο μύλος ήταν άδειος... Ούτε σακκί, ούτε στυρί σιτάρι, πουνεά άλευρι, ούτε στους τούχους, ούτε άπάνο στις άράχτες. Δέν ήταν άνοιχτά τó μύλο. ‘Εφίσησαν άκριβώς, την ώρα που ό Μαστρο—Κορνίλλης έλειπε. ‘Η πόρτα ήταν διπλοκλειδωμένη’ μά ό γέρος φεύγοντας άφησ’ άπ’ όσω την σκάλα ό νγός και ή νηά βόηξαν την ειςκαρία νά μπουν άπ’ τó παραθύρο νά ιδούν τί είχε μέσα, αυτός ό μύλος, ό περιφιμωτός.

είχε ούτε καν, την μυρωδιά έκεινη τού άλειμένου σιταριού, που μοσχοβολά στους μύλους. ‘Η μύλοπτετρα ήταν κατασχοινομένη και άπάνω της κοιώτανε ό λιγνός ό γάτος ...

Κάτω στο ίσογειο ή ίδια φτώχεια. ‘Ενα καχοκρέβαττο, μερικά χουφτεία, ένα κομμάτι ψωμί επάνω σ ένα σκυλοπάτι και σέ μιά γωνιά τρία τέσσαρα τσουβαλιάρυπια, όπου έπεφτε άσπρο χόμα από μέσα...

Αυτό ήταν τó μυστικό τού Μαστρο—Κορνίλλη ! Αυτόν τόν άσβέστη τριγυροδσε τó βράδυ στους δρόμους, για νά φυλάξη την τιμή τού μύλου του, και για νά κάρη τó χωριό νά πιστέψη, πως άκόμα δούλευε, αλέθοντας σιτάρι. Κακόμοιρο μύλος ! Κακόμοιρο Κορνίλλη ! Καιρό τώρα ό άτιμόμυλος είχεν πάσει και τόν τελευταίο του πελάτη. ‘Η φτεροδγες άνεβοκατέβαναν όλοένα, μά ή μύλοπτετρα γυρονοσε σ’ άδεια...

Τά παιδιά γύρισαν και με δάκρυα μου διηγήθηκαν τι είδαν, Ραγιστόρε ή καρδιά μου, όταν τ’ άκουσα. Χωρίς νά χάσω καιρό, τρέχω στους γειτόνους, τους λέω με δυό λόγια τι τρέχει και μείναμε σύμφωνοι στην στιγμή νά πάμε στο μύλο τού ‘Κορνίλλη, όλο τó σιτάρι που είχαμε στα στήπια μας. ‘Όλο τó χωριό συχώθηκε στο πόδι και πήγαμε έκει επάνω με τά γαϊδουράκια στην άράδα, φορτωμένα σιτάρι—μά σιτάρι άληθινό !

‘Ο μύλος ορθάνοιχτος... Μπρός στην πόρτα ό Μαστρο—Κορνίλλη

της καθισμένος σ’ ένα σακκί άσβέστη έλειπε κρατώντας τó κεφάλι του μέσ’ σ’ ή χέρια του ! ‘Εκατάλαβε, σάν γύρισε, πως μίλησαν άνθρωποι στο μύλο του και μάθανε τó μυστικό του !

— Συμφορά μου,

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
 ΑΡΙΣΤΟΤΥΠΗΜΑΤΙΚΕΣ ΦΗΜΟΤΑΤΕΣ
 Ο ΤΟΜΟΣ ΔΡΑΧ. 12

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ηθη και έθιμα της Λέρον

Στην νήσον Λέρον όταν μιὰ γυναίκα γεννήσῃ τὸ πρῶτο της παιδί, τὸ γεγονός τοῦ τοκετοῦ ἀναγγέλλεται στὴν πόλι διὰ τριῶν πυροβολισμῶν ἂν τὸ βρέφος εἶνε ἀρσενικό, δι' ἑνὸς δὲ ἂν εἶνε θηλυκό. Ἐπίσης συνηθίζουν στὴ Λέρο ν' ἀναγράφουν τὰς γεννήσεις τῶν τέκνων των πῶς ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα τῶν ἁγίων τοῦ οπιτιοῦ, προσδέτονται τὴν ἡμέρα, τὴν ὥρα καὶ τὸ ἔτος τῆς γεννήσεως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ ἄγιες εἰκόνες χρησιμεύουν σὲν νῆσο αὐτὴ ἀντὶ ληξιαρχικῶν βιβλίων !...

Ἡ φιλαργυρία τοῦ Βίσμαρκ.

Ὁ περίφημος Γερμανὸς ἀρχικαγκελάριος, τὸν ὁποῖον ἔστρεψε ἄλλοτε δόξαλοχον σχεδὸν ἢ γῆ, ἦταν ἔκτος τῶν ἄλλων καὶ εὐφρολόγος. Ὅταν κατὰ τὸ 1862 ἀπεστάλη ὡς πρεσβευτῆς πλῆσιον τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Γ' ἔγραψε περὶ αὐτοῦ : «Εἶνε μιὰ μεγάλη ἀνικανὸς παρρηγοιωμένη» !...

Πανίχυρος γεγόμενος ὁ Βίσμαρκ, ἀποκρίσας πᾶν ἀγαθὸν καὶ οὐδενὸς στερομένου, ποθᾶνετο, ἐν τότεσις μεγάλα ἀδυναμία πρὸς τὰ δῶρα. Ἐδέχτο εὐχαριστίας δῶρα, ὡς νὰ ἦτο ὁ ἐλάττωτος τῶν ἱθαλλήλων. Ἦσαν δὲ τὰ δῶρα αὐτὰ, μῦθρα, χρυσὸ, κνήμια ! Ἐνῶ δὲ εἶχε σημαντικὴν περιουσίαν, ἔκαμε ἐν τότεσις ἀγωγὴν κατὰ τῆς πόλεως τοῦ Βερολίνου διότι ἕνας εἰσπράκτωρ τοῦ ἔπῃρε κάποτε παραπάνω, σὲ κάποια εἰσπραξί ἕνα τῆλληρο !...

Ἡ φιλαργυρία τοῦ Βίσμαρκ ἦταν πραγματικῶς ἀπεριόρατη. Σχετικὸν εἶνε καὶ τὸ κάτωθι ἀνέκδοτο :

Κατὰ παλαιὰν γερμανικὴν συνήθειαν ὁ νουνδὸς προσφέρει πάντοτε κάποιο δῶρον σὸν βαφτιστικὸν τὸν τὴν ἡμέρα τῆς βαπτίσεως. Τὸ δῶρον αὐτὸ ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὰ ἐξῆς εἶδη : Ἐνα κουτάλι τῆς σούπας, καὶ ἕνα τὸν καφέ, ἀσημένια, ἕνα μαχαίρι καὶ ἕνα σπυρνὸν μὲ λαβὴς ἐπίσης ἀσημένιας. Καὶ ὁ φτωχότερος τῶν ἀναδόχων συμμορφῶται πάντοτε μὲ τὴν συνθήκη αὐτὴ. Ὅλα δύναν τὸ δῶρον καὶ οἱ περὶ παιχὸι καὶ οἱ περὶ τοιχοκούνδες. Καὶ ὅμως ὁ Βίσμαρκ δεχθεὶς νὰ γείνη κάποτε ἀνάδοχος τοῦ παιδιοῦ ἐνὸς χωρικοῦ, προσέφερεν ὡς δῶρον σὸν βαφτιστικὸν τὸν ἕνα μονάχη κουτάλι καὶ αὐτὸ ὄχι ἀσημένιο ἀλλὰ ἐπίργυρο ! Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔκαμε ἐντίπῳσιον καὶ ὁ Βίσμαρκ ἔθεωρετο πάντοτε ὡς μοναδικὸς ἐξηναβέλωνς !...

Μαλλία τοῦ Ροβεσπιέρου

Τὸ ἐν Παρισίοις ἱστορικὸν μουσεῖον ἀλέκτισε πρὸ τινῶν ἐτῶν ἕνα πολὺ περίεργον ἀντικείμενον. Μιὰ φωντίτσα, ἠπλᾶθι, τριχῶν, ἀπὸ τὰ μαλλιά τῆς κεφαλῆς τοῦ Ροβεσπιέρου. Ὁ βόστροχος αὐτὸς εἶνε κλεισμένος μέσα σ' ἕνα μεταλλικὸν κουτί, τὸ ὁποῖον φέρει χαραγμέναν τὴν ἡμερομηνίαν τῆς δολοφονίας τοῦ φοβεροῦ δμπεργέρου τῆς Γαλλ. Ἐπαναστάσεως. Τὸ περίεργον αὐτὸ λείψαν ἀνῆκεν εἰς τὴν ἀδέλφην τοῦ Ροβεσπιέρου, ὅταν δὲ ἀπέθανεν αὐτὴ περιλάθεν διαδοχικῶς εἰς ἄλλους κληρονόμους. Ὁ τελευταῖος κάτοχος αὐτοῦ τὸ ἐδώρησε σὸν ἱστορικὸν μουσεῖον τῆς πόλεως τῶν Παρισίων. Ἐραμιστῆς

ἔλεγε. Τώρα ἄλλο δὲν μοῦ μένει παρὰ νὰ πεθάνω. Ὁ μύλος μου ἀτιμιάστηκε !...

Καὶ ἔβλαψε μὲ τόση λύπη, ποῦ σοῦ σπύραζε τὴν καρδιά καὶ εἶδες σὸν μύλο του λογίων-λογίων χαιδευτικά καὶ παραπονετικά ὀνόματα καίτοι μλοῖσες σὰν γάιπαρ ζωντανό· καὶ τὸν καταλάβαινε.

Ἐξέβην τὴν στιγμήν, τὰ γαῖδιονα ἐφθασαν κοντὰ σὸ μύλο καὶ ὄρξισαμε ὅλοι νὰ φωνιάζουμε σὰν πρῶτα, ποῦ εἶχαμε μύλους καὶ μωλωνάδες σὸν χωριό.

— Ἐ ! Ἀπὸ τὸν μύλο ! Ἐ ! Μαστρο-Κορνίλλη !...

Καὶ σπυρίζουν μισροστὰ στὴν λόρτα τὰ σακιά τους καὶ τὰ καθαρά τὰ σιταρόσπυρα, σποροπιούντα κάτω σὸν χῶμα, ἀπὸ κίθε τους μεριά !

Ὁ Μαστρο-Κορνίλλης ἐγόρουσε τὰ μάτια του· ἔβαλε λίγο σιτὰ μὲσ' στὴ χούφτα α' ἔλεγε κλαίγοντα, καὶ γελῶντα :

— Εἶνε σιτὰρι, αὐτό, Θεὸ μου !... Μεγαλοδύναμη ! Σωστὸ σιτὰρι... Ἀφῆστε με νὰ τὸ χυτάξω...

— Ὑστερα γόρξισε σὲ μιά.

— Ἄ τῶξεραι πῶς θὰ μοῦ ξαναῖθῃτε. Αὐτοὶ μὲ τὸ μύλο τοῦ καπνοῦ εἶνε μεγάλοι κλέφτες !...

Θέλαμε νὰ τὸν πάρουμε στὰ χέρια μας καὶ νὰ τὸν πᾶμε μὲ δόξα σὸν χωριό.

— Ὅχι, ὄχι, παιδιά μου, πρέπει πρῶτα νὰ πάω νὰ δώσω τοῦ μύλου μου νὰ φράξ. Συλλογισθῆτε μιὰ φορὰ πόσον καιρὸ ἔχει νὰ δουλέψῃ τὸ δοντάκι του !...

Καὶ ὅλοι μας εἶχαμε δάκρυα στὰ μάτια, βλέποντάς τὸν δυστυχημένον γέρον νὰ τρέξῃ δεξιά καὶ ἀριστερά, ν' ἀνοίγῃ τὰ σακιά, νὰ προσέξῃ τὴν μυλόπετρα ποῦ ἔσταε τὰ σιταρόσπυρα καὶ ἡ μιλὴ ἀζόνη τοῦ σιταροῦ πετοῖσε ὡς τὸ τριάντι.

Ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἀρίναμε τὸν γέρον μωλονά, χωρὶς δουλειά.

Μὰ μιὰ μέρα ὁ Μαστρο-Κορνίλλης πέθανε, καὶ ἡ φτεροῦγες τοῦ ἵστερονῶ μας μύλου ἐστάθησαν γιὰ πάντα πεύα.

Ἄμα πέθανε ὁ Κορνίλλης πάει καὶ ὁ μύλος... **A. Δωδέ**

Ἡ ἀΝΘΡΩΠΙΝΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

ΑΥΤΟΑΚΡΩΤΗΡΙΑΖΟΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΑΥΤΟΤΡΑΥΜΑΤΙΖΟΜΕΝΟΙ

Ἄρρωστοὶ ποῦ βγάξουν τὰ μάτια τους ! Καὶ κέβουν τὴν γλώσσα τους ! Ὁ φιλόσοφος Ζήνων πρὸ τοῦ τυράννου Δημίλου. Κέβει τὴν γλώσσα του καὶ τοῦ τὴν πετάει κατὰμουτρα !... Μιὰ γυναίκα ποῦ ξεριζώνει τὴν γλώσσα της ! Οἱ αὐτωακρωτηριασμοὶ εἰς τὸν στρατόν.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἕνας ἀρρωστος σὸν νοσοκομεῖον Μωζῶν, σὸν Παρίσι, εἰς στιγμήν ἐξέφρασε διατελῶν ἐβγαλεν ἕνα ἀπὸ τὰ μάτια του καὶ τῶρριξε μὲ ἀπάθεια κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Μετὰ τὸ συμβᾶν αὐτό, μιὰ ἡπρέτρια, ἡ ὁποία εἶχεν ἡποστῆ κάποιαν ἐπίπληξιν, ἔκοψε τὸν καρπὸν τοῦ χερσίου της μὲ τσεκκῶρι ! Αἱ πράξεις αὐτῆς προγενοῦν κατὰπληξιν εἰς τὸν πολλὸν κόσμον. Πρόκειται ἐν τότεσις περὶ νοσηρῶν ἀντιδράσεων, τῶν ὁποίων πλείστα παραδείγματα εἶνε γνωστὰ εἰς τοὺς ψυχολόγους.

Συνπθέτερον τὰ ἄτομα, τὰ ὁποία ἀκρωτηριάζονται μόνον τῶν, ἀνήκουν εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ὁθενῶν, οἱ ὁποῖοι προσβάλλονται ἀπὸ παραφροσύνην. Ἄπλᾶθι, ὅπως εἶνε ἐξακριβωμένον, οἱ τρελλοὶ ἀντιδρῶν κατὰ τῶν ἐξέφραων ἢ κατὰ τῶν παραφροσῶν των ἀσυνείδητα πάντα ἀλλὰ καὶ μὲ καταπληκτικὸν τρόπον.

Ἐπάρχουν ἐπιστήμονες οἱ ὁποῖοι σμεινῶνουν τὰς πράξεις τῶν παραφροσῶν καὶ ἀσχολοῦνται ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν κατάταξιν αὐτῆς τῆς κατηγορίας. Μεταξὺ τῶν ἀδοξαυματιζομένων ἡ αὐτωακρωτηριαζομένων βίωσκονται παρῶγοντες πάσης τάξεως πάσχοντες ἀπὸ γενικὴν παράλησιν, μελαγχολικοὶ, μωστικοπαθεῖς πάσχοντες μανίαν καταδιώξεως κλπ. Οἱ μωστικοπαθεῖς εἶνε οἱ περισσότεροι. Μερικοὶ ἀπὸ αὐτῶν ἡπακούουν τυφλῶς εἰς τὰς ἐπιτακτικὰς παρακροῦσεις τῶν οἱ ὁποῖες τοὺς διευθῶνουν ἢ εἰς ἕμμενες ἰδέες των, οἱ ὁποῖες κυριαρχοῦν ἐπ' αὐτῶν.

Ἐπάρχουν ἀκρωτηριασμοὶ, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν τὴν φρίκην. Μιὰ γράια τρελλῆ δταν ἐξήπτετο ἐδῶγκανε διαρκῶς τὸ μῆτροσ της καὶ θὰ κατέτρωγε τὸ μέλος αὐτοῦ τοῦ σώματός της, ἂν δὲν ἐφρόντιζαν νὰ τῆς φορέσουν τὸν γνωστὸν ζουβλομανδῶαν Ἀπὸ τοὺς δμιατικῶτερος ἀδοξαυματιζομένων εἶνε ἡ ἐξόρξις τοῦ ματιοῦ. Τὰ εἰδικὰ περιοδικὰ περιέχουν πλείστα τέτοια παραδείγματα, δὲν ὑπάρχει δὲ φοικωδέτερον θέαμα ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς τοὺς παρῶφρους αὐτοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐτόνιχως εἶνε ἐν μέρει ἀναίσθητοι, νὰ βγάζουν τὰ μάτια τους μὲ τὰ ἴδια τῶν γόγια.

Οἱ τρελλοὶ αὐτοῦ τοῦ εἶδους κέβουν συχνὰ καὶ τὴν γλώσσαν των. Εἶνε γνωστὸν τὸ περίεργον παράδειγμα τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος, ὁ ὁποῖος ἔκοψε τὴν γλώσσαν του μὲ τὰ δόντια του καὶ τὴν ἔσφιξεν σὸν πρόσωπο τοῦ Δημίλου, τυράννου τῆς Ἠλείας, κατὰ τὸ ὁποῖον εἶχε συνάψει.

Ἐνα πρῶτὸ τοῦ 1901 σὲν Γαλλία ἕνας ἀδονομικὸς ὠδηγοῦσεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον Τερνὸν τὴν σύζυγον του, ἡ ὁποία κροτοῦσε διπλωμένη σ' ἕνα μαντίλι τὴν γλώσσα της !... Τὴ εἶχε σμυβῆ ! Ὅταν ὁ ἀδονομικὸς γόρξισε σὸν σπῆτι του βρῆκε τὴν γυναίκα του ν' ἀσχολεῖται, ὅπως συνήθως, στὶς συνθησόμενες εἰς ἔργασίας. Ὅταν τῆς μίλησε ἀνεκλήθη ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ. Ὅπως δὲ τοῦ ἐξήγησε μὲ νεύματα καὶ χειρονομίας εἶχε ξεριζώσει τὴν γλώσσαν της, ἡποφρόουσα ἀπὸ ἀσθια !

Ἡ περιγραφή τοῦ ἀδοξαυματιζομένου αὐτοῦ εἶνε ἀνατριχασιτικὴ. Ἡ ἀσχηρὴ γυναίκα μὴ δοναμένη ν' ἀναπνεῖσθῃ ἔλεξέθερα ἔπαισε μὲ τὰ δάχτυλά της τὴν γλώσσαν της, τὴν ἐξεροῖξωσε καὶ τὴν ἐποποθέτισε κοντὰ τῆς ἐπάνω σ' ἕνα τραπεζί !...

Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἀδοξαυματιζομένου ἦτο ἡδὴ γνωστὸν εἰς τὴν Ρώμην καὶ ἰδίως εἰς τοὺς ἀδοξαυματιζομένους στρατιωτικῶς. Στὴν Αἰστρία μετὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἡποκρωτικῆς στρατολογίας, ἐσημεῖσθησαν πραγματικαὶ ἐπιδημιαὶ ἀδοξαυματιζομασῶν. Ὅλοι οἱ νεοσάλλεκτοι τῆς Βαυαρίας ἔκοβαν ἕνα δὺσ τοὺς δάχτυλα !

Στὸν ἀγγλικὸν ἀποικιακὸν στρατόν, ὁ ἀδοξαυματιζομὸς ἡπῆρξε πολὺ διαδεδομένος, εἰς δὲ τὴν Γερμανίαν, ἐσχηματίσθη ἐν 1888 εἰδικὰ σενεγματα εἰς τὰ ὁποία ἐστέλλοντο ὅλοι ὅσοι εἶχον ἀκρωτηριασθῆ ἔκρωσθις. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν κατέργων, οἱ κατὰδικοὶ ἡκρωτηριάζοντο συχνὰ διὰ ν' ἀποφύγουν τὰ καταναγκαστικά ἔργα. Κατ' αὐτῶν ἐπεβλήθη ἐν 71 Σεπτεμβρίου 1877 ἡ ποινή τοῦ θανάτου.

Ὅταν σὲν Γαλλίαν παρέστη ἀνάγκη νὰ κρησθῆ πανστρατιά κατὰ τὴν πρῶτην Δημοκρατία, ἐλήθησαν ἀδοξαυμάτα μέτρα κατὰ τῶν ἀκρωτηριαζομένων, οἱ ὁποῖοι ἐξωοῖζοντο. Τῶ 1806 συνθεσθήσαν λόχοι σκαπνῶων σποδς ὁποῖους ἐξετέλεον πενταετηθ ἡπηρεσίαν οἱ στρατιῶται οἱ ὁποῖοι εἶχον ἀδοξαυματιζοθεσθῆ.

Ἀδοξαυματιζομὸ ἐσημεῖσθησαν ἀρχετοὶ καὶ σὸν Μικρασιατικὸν μέτωπο. Οἱ ἀδοξαυματιζομενοι διὰ τὰ ἀποφύγουν τὰ ἐγκλήματα ἐκ τῆς ἐκπρωροκροῖσεως ἐποποθέτων μεταξὺ τῆς κίνης τοῦ ὅπλου των καὶ τοῦ μέλους ποῦ θὰ ἐσχηματίον τὴν κοσραμίνα τους ἢ μιαν σανίδα. **Ὁ Συλλέκτης**